

Arrest

nr. 246 020 van 11 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANDUEREN
Kapitein Crespelstraat 2-4 bus 6
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juni 2020 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF, loco advocaat P. VANDUEREN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 juni 1991. U groeide op in San Felix, een regio op zo'n 18 kilometer van het stadscentrum van Medellín waar uw grootmoeder een eigen huis en gronden had. U hebt één broer, E.(...), één halfzus, Je.(...) en één halfbroer, R.(...). U beschouwt uw grootmoeder als uw mama, omdat zij degene was die jullie opvoedde sinds jullie klein waren. Met uw eigen moeder hebt u niet veel contact omdat zij steeds komt en gaat. In 2004 kreeg uw familie problemen met de paramilitairen in San Felix. Zij wilden uw broer E.(...), net zoals andere jongens in de regio, verplichten om zich aan te sluiten bij hen, hetgeen uw grootmoeder weigerde. Hierop vluchtten jullie naar Medellín, waar uw grootmoeder een aangifte deed over deze ontheemding bij de autoriteiten. De Colombiaanse overheid hielp jullie destijds veel, onder meer door de huur, jullie voedsel en de transportkosten naar school te betalen. De daaropvolgende vijftien jaren bleven jullie in Medellín leven en hadden jullie geen problemen meer met de paramilitairen. U volgde opleidingen tot cosmetologe en begon uw eigen spa in 2016.

Begin april 2019 besloot u om de eigendommen van uw grootmoeder in San Felix te gaan opeisen. U had dit idee al langer in uw hoofd maar had er nog niets mee gedaan omdat u zich hier niet toe in staat voelde. Intussen had u echter een goede vriendschap met J.(...), een kartelleider met veel macht in zijn wijk (Robledo). Hij was heel rebels en overtuigde u om uw eigendommen te gaan opeisen. Samen met J.(...) en uw (half)broer R.(...) trok u naar San Felix, waar jullie met de huidige bewoners van het huis van uw grootmoeder spraken. Zij verklaarden het huis te huren en van niets te weten, en vroegen jullie om 's anderendaags terug te komen. Omdat u het heel druk had in uw eigen zaak, keerde u pas drie dagen later samen met J.(...) en R.(...) terug naar San Felix. Toen jullie daar aankwamen werden jullie echter meteen weggejaagd door een groep gewapende mannen die zeiden dat het jullie eigendom niet was. De sfeer was zodanig gespannen dat zelfs J.(...) besloot dat jullie daar weg moesten gaan. Vervolgens besloten jullie om even af te wachten tot de situatie weer rustiger werd en nadien nieuwe stappen te ondernemen. Ongeveer een week later (half april) kwamen er op een dag twee jongens op een motorfiets naar uw zaak. Ze waren heel gewelddadig, gooiden alles omver en braken zelfs een vitrine. Ze scholden en zeiden dat u de tijd had tot 's anderendaags om weg te gaan. Hierop ging u naar uw grootmoeder en vertelde u alles aan haar en uw zus en broers. U vermoedt dat J.(...) nog teruggekeerd is naar San Felix en iets ondernomen heeft, maar hij vertelde u dit nooit. Hij zei dat u rustig moest blijven en dat hij het zou oplossen. Eén week na het incident bij uw spa verhuisde u samen met uw twee dochters naar het huis van uw grootmoeder. Door de druk van uw familie die zich zorgen maakte besloot u Colombia te verlaten. Uw zus, een gerante in een bank, raadde u aan om naar België te gaan omdat het hier goed is voor vluchtelingen. U vroeg de vaders van uw dochters toestemming om hen met u mee te laten reizen, maar ze gaven die niet. Op 7 mei 2019 vloog u van Colombia via Peru en Madrid naar Brussel, waar u de volgende dag toekwam. U ging op zoek naar een hotel en huurde vervolgens een appartement. U vroeg niet onmiddellijk asiel aan omdat u wilde afwachten tot alles rustiger werd en nog wilde terugkeren naar Colombia.

Op 12 september 2019 vernam u dat J.(...) werd vermoord. U denkt dat dit eveneens een gevolg is van uw problemen met de paramilitairen in San Felix, omdat J.(...) destijds geen andere problemen had. U maakte zich zorgen om R.(...) en organiseerde voor hem eveneens een reis naar België, waar hij op 4 oktober 2019 aankwam. Op 10 oktober 2019 dienden u en R.(...) beiden een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u uw Colombiaanse paspoort alsook een bewijs van aangifte van jullie ontheemding uit San Felix neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden hiervoor is dat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Colombia niet aannemelijk zijn, en bovendien op meerdere punten tegenstrijdig met de verklaringen van uw halfbroer B.P.R.(...) (...).

Zo is het eerst en vooral merkwaardig dat u, nadat u en uw familie in 2004 uit San Felix verjaagd werden door paramilitairen en jullie vervolgens 15 jaar lang zonder problemen in Medellín leefden, plots op het idee kwam om jullie huis en gronden in San Felix weer te gaan opeisen (CGVS p.8). Hetzelfde kan gezegd worden over de reden die u hiervoor gaf, namelijk dat u op die gronden wilde gaan bouwen zodat heel uw familie er kon gaan wonen (CGVS p.13). Jullie hadden intussen immers een heel bestaan uitgebouwd in Medellín, waar u een eigen spa was begonnen en samenwoonde met uw twee dochters (CGVS p.3-4), en ook uw halfbroer R.(...) onder meer als Uber chauffeur werkte en er zijn eigen gezinsleven had (CGVS B.P.R.(...) p.3-4, 6). Uw halfzus J.(...) werkte er zelfs als gerant in een bank (CGVS p.6) en woonde er samen met haar man en kind (CGVS B.P.R.(...) p.6), en uw broer Steven was er op zijn beurt instructeur in een gymzaal (CGVS p.6). Gevraagd of u dit idee met uw familie deelde bevestigde u dit, maar gaf u tegelijk aan dat uw grootmoeder (die u en R.(...) "mama" noemen, CGVS p.3, CGVS B.P.R.(...) p.5) altijd zei dat u gek was en daar verder geen aandacht aan schonk (CGVS p.13). R.(...) daarentegen verklaarde opmerkelijk genoeg dat de rest van de familie het helemaal goed vond en ermee akkoord ging dat jullie gingen uitzoeken of het mogelijk was om deze eigendommen te recupereren (CGVS B.P.R.(...) p.10), een flagrante tegenstrijdigheid waarmee jullie asieltrelaas een eerste maal op de helling komt te staan.

Verder verklaarde R.(...) dat jullie nog steeds familieleden in San Felix hebben wonen, met name een broer en zus van jullie grootmoeder (CGVS B.P.R.(...) p.8-9), en kan bijgevolg de bedenking gemaakt worden dat jullie in de mogelijkheid waren om via deze familieleden op voorhand polshoogte te nemen over de situatie in San Felix, en meer bepaald jullie voormalige huis en gronden daar, hetgeen jullie echter vreemd genoeg niet deden. U liet zich daarentegen aanmoedigen door J.(...), een vriend en kartelleider die recent de gevangenis had verlaten (CGVS p.14), over wie R.(...) zelfs stelde dat hij eigenlijk een "slecht persoon" was van wie hij geen goede indruk had (CGVS B.P.R.(...) p.11). Contact opnemen met de overheid vooraleer jullie naar San Felix te begeven deden jullie evenmin (CGVS p.15), volgens u omdat dit puur tijdsverlies was (CGVS p.15), volgens R.(...) dan weer omdat jullie geen vertrouwen hebben in de politie en jullie dan riskeerden vermoord te worden (CGVS B.P.R.(...) p.11). Ook bij het verloop van de feiten tijdens jullie eerste bezoek aan San Felix rijzen er vraagtekens. Zo stelde u dat de familie die in jullie voormalige huis woonde zei dat ze huurders waren, maar vroeg u hen vreemd genoeg niet concreet van wie zij dan huurden (CGVS p.16). R.(...) verklaarde dan weer dat jullie deze familie enkel vroegen wie hen naar dit huis had gebracht, en beweerde helemaal niet te weten of ze het huis huurden of bijvoorbeeld hadden gekocht (CGVS B.P.R.(...) p.12). Wanneer R.(...) gevraagd werd hoe lang deze familie al in het huis woonde kon hij hier opvallend genoeg ook niet op antwoorden, en trachtte hij zich plots te verschuilen achter het feit dat u degene was die met deze mensen sprak en hij bij de deur bleef staan (CGVS B.P.R.(...) p.12-13). Helemaal frappant is echter dat u beweerde dat u, J.(...) en R.(...) drie dagen later pas voor een tweede maal teruggingen naar San Felix (CGVS p.16), terwijl R.(...) stelde dat jullie de volgende dag reeds met z'n drieën naar daar terugkeerden (CGVS B.P.R.(...) p.7, 13). Geconfronteerd met deze discrepantie, luidde R.(...)s reactie dat u misschien drie dagen later nog eens terugging met J.(...), hetgeen echter nergens op slaat. U verklaarde immers duidelijk dat u slechts twee keer naar San Felix ging, telkens met J.(...) én R.(...), en dat er een tijdsperiode van drie dagen tussen zat (CGVS p.16, 17). Dat R.(...) spontaan verklaarde dat jullie meteen de volgende dag terugkeerden met z'n drieën, duidt alweer op de bedrieglijkheid van de door jullie aangehaalde gebeurtenissen. In deze context kan eveneens nog opgemerkt worden dat u aangaf dat jullie met uw wagen naar San Felix gingen (CGVS p.15), terwijl R.(...) uit zichzelf vertelde dat jullie met de auto van J.(...) naar daar gingen (CGVS B.P.R.(...) p.11).

Nog meer tegenstrijdigheden werden vastgesteld wat betreft jullie verklaringen over het verdere verloop van de feiten. Zo stelde R.(...) dat jullie na jullie tweede bezoek aan San Felix meteen jullie familie inlichtten over het incident met de paramilitairen aldaar (CGVS B.P.R.(...) p.13, 14), terwijl u dan weer beweerde dat jullie de familie pas inlichtten nadat u bedreigd werd in uw spa (CGVS p.19). Meer nog, volgens R.(...) reageerde jullie familie op het incident met de paramilitairen louter met "oei, oei", terwijl u nochtans verklaarde dat niemand van de familie op de hoogte was van het feit dat u en R.(...) naar San Felix gingen, waardoor een ietwat andere reactie dan louter "oei, oei" kan worden verwacht. Ook wat

betreft jullie onderlinge communicatie en afspraken na het incident met de paramilitairen in San Felix liepen jullie verklaringen behoorlijk uiteen. R.(...) verklaarde immers dat hij tegen u zei dat hij niet meer naar San Felix wilde gaan omdat hij geen problemen wilde (CGVS B.P.R.(...) p.14), waar u duidelijk stelde dat jullie er destijds aan dachten om het hele proces verder te zetten, "wat er ook zou gebeuren" (CGVS p.18) en helemaal niets vermeldde over het feit dat R.(...) er niet mee verder wilde gaan. Verder gaf u aan dat er (ongeveer) een week zat tussen het incident met de paramilitairen in San Felix en het bezoek van twee kerels aan uw spa (CGVS p.18), maar stelde R.(...) dan weer dat hier ongeveer twintig dagen tussenzaten (CGVS B.P.R.(...) p.15), wat toch een behoorlijk verschil is. Minstens even noemenswaardig is het gegeven dat u louter sprak over de aanwezigheid van uw jongste dochter toen dit incident in uw spa plaatsvond (CGVS p.20), hoewel R.(...) verklaarde dat u daar destijds samen met uw twee dochters was (CGVS B.P.R.(...) p.15). Nog frappanter is echter dat R.(...) stelde dat u meteen na dit incident in uw spa naar jullie grootmoeder verhuisde en ook nooit meer terugkeerde naar uw eigen huis en spa (CGVS B.P.R.(...) p.16), daar u aangaf dat u pas één week later naar uw grootmoeder verhuisde omdat u nog wilde afwachten om te zien wat er zou gebeuren (CGVS p.19). Volgens R.(...) gaf u dan ook alle sleutels af aan vrienden, die zich bezighielden met het verkopen van uw zaken van de spa en het leegmaken van uw huis (CGVS B.P.R.(...) p.16), hoewel u dan weer stelde dat u dit allemaal zelf deed (CGVS p.20-21). Een dergelijke reeks aan flagrante tegenstrijdigheden, toont niet alleen de bedrieglijkheid van de door jullie voorgehouden asielmotieven aan, maar ondermijnt ook stellig jullie algehele geloofwaardigheid als verzoekers om internationale bescherming.

Dit wordt overigens nog onderstreept door jullie verklaringen over wat er nog gebeurd is nadat u naar eigen zeggen door deze twee kerels werd bedreigd in uw spa. Zo verklaarde u dat uw halfzus J.(...) u aanraade om naar België te gaan omdat "het daar goed is voor personen die vluchten", en dat u slechts onder druk van uw familie besloot om dit advies te volgen (CGVS p.21). R.(...) bleef bovendien opvallend genoeg in Colombia, hoewel ook hij betrokken was bij de opeising van jullie voormalige huis en gronden in San Felix. Gevraagd naar de reden waarom hij niet samen met u Colombia verliet, stelde u dat de bedreigingen naar u gericht waren en tegen R.(...) niets gezegd werd (CGVS p.23), hetgeen echter niet overtuigt. Het was immers best mogelijk dat de paramilitairen gewoon nog niet tot bij R.(...) waren geraakt, en daarenboven, indien zij werkelijk de moeite hadden gedaan om u persoonlijk te komen opzoeken in Medellín en uw zaak te vernielen, hadden jullie geen enkele zekerheid dat R.(...) ook in de toekomst niet bedreigd of misschien wel persoonlijk aangepakt zou worden. Uw bijkomende uitleg dat hij het land niet wilde verlaten omdat hij daar zijn partner en zoon had (CGVS p.23), slaat eveneens nergens op, daar u zelf immers ook uit Colombia vertrok terwijl u uw twee dochters achterliet (CGVS p.21). Indien men effectief een gegronde vrees voor vervolging heeft, kan daarenboven worden verwacht dat men zich ondanks eventuele familiale opofferingen zo snel mogelijk in veiligheid tracht te brengen, gezien ter plaatse blijven en deze vervolging trotseren uiteindelijk voor niemand enig goeds oplevert. De verklaringen van R.(...) hieromtrent konden al evenmin overtuigen. Ook hij hield het immers op het feit dat hij wel meegegaan was naar San Felix maar er verder niet zozeer bij betrokken was en zich altijd op afstand had gehouden (CGVS B.P.R. (...) p.16), wat hierboven reeds met de nodige argumenten weerlegd werd.

Ook de reden waarom u niet onmiddellijk asiel aanvraag na uw aankomst in België begin mei 2019, is allesbehalve aannemelijk. Dat u nog wilde terugkeren naar Colombia wanneer alles rustiger werd (CGVS p.21), maar wel helemaal naar België reisde om van hieruit de kat uit de boom te kijken, houdt immers geen enkele steek. Gevraagd waarom u dan tot België reisde stelde u weer dat u dit louter deed wegens de raadgevingen van uw zus (CGVS p.23), hoewel u nochtans 29 jaar oud bent – en uw zus overigens twee jaar jonger (CGVS p.6) – waardoor u wel volwassen genoeg bent om uw eigen beslissingen te nemen op dit vlak. Gewezen op het feit dat u dan ook elders in Colombia of bijvoorbeeld in een buurland tijdelijk kon onderduiken indien u overwoog om nog terug te keren als de situatie het toeliet, kon uw reactie alweer niet overtuigen. Zo verklaarde u hier wel aan gedacht te hebben, maar verschool u zich opnieuw achter uw zus J.(...) die zou gezegd hebben dat in België werkelijk opvang wordt geboden en andere landen niet op diezelfde manier helpen (CGVS p.24). Bovendien gaf u zelf aan dat de wijk waar uw "mama" of grootmoeder woont heel erg bewaakt wordt door de kartels, er niemand vreemd binnengelaten wordt, en jullie er het gevoel hebben beschermd te zijn (CGVS p.22), waardoor u dus even goed daar had kunnen afwachten om te zien hoe de situatie zou evolueren vooraleer €1300 te spenderen aan een vlucht naar België en uw dochters achter te laten (CGVS p.21). Het lijkt er dan ook veeleer op dat u voor enkele maanden op prospectie bent gekomen in België om te kijken of u hier zou kunnen leven en mogelijks ook in te schatten wat uw kans op het verkrijgen van internationale bescherming was. U ging immers eerst op hotel, huurde daarna een appartement in de toeristische sector en verhuisde uiteindelijk naar een gewoon appartement op de privémarkt (CGVS p.23).

Aan de verklaring dat R.(...) u uiteindelijk begin oktober 2019 in België kwam vervoegen omdat J.(...) vermoord werd en hij bijgevolg eveneens voor zijn leven begon te vrezen (CGVS p.9 en CGVS B.P.R.(...) p.16), kan het CGVS evenmin geloof hechten. Ten eerste bleef R.(...) van mei tot oktober 2019, terwijl u reeds in België was, steeds verder werken als Uber chauffeur in Medellín. Hij kende in die periode geen problemen, en ging ook niet meer verder met de opeising van jullie eigendommen in San Felix. Voorts had hij geen enkel contact meer met J.(...), want zoals hijzelf aanhaalde was dit "zeker niet zijn vriend" (CGVS B.P.R.(...) p.16). Bovendien weten jullie niet met zekerheid door wie J.(...) vermoord werd, en verklaarden jullie louter te denken dat dit te maken heeft met de opeising van jullie eigendommen in San Felix (CGVS p.22 en CGVS B.P.R.(...) p.17). Verder is het vreemd dat de broer van J.(...) wel op zoek gegaan zou zijn naar de reden achter de moord, maar tot op heden nog steeds niets meer te weten kwam hierover (CGVS p.22). Hoe dan ook zijn er geen bewijzen van het feit dat J.(...) vermoord werd door de paramilitairen van San Felix (CGVS p.22), voor wie jullie zagezegd Colombia dienden te ontvluchten. Meer nog, J.(...) was een kartelleider die recent de gevangenis verliet (CGVS p.14) en werd door R.(...) omschreven als een slecht persoon die overleefde door het dealen van drugs (CGVS B.P.R.(...) p.11-12), waardoor er nog vele andere redenen zijn om aan te nemen waarom hij plots vermoord werd. Daarbij is het zeer opmerkelijk dat R.(...) verklaarde dat u hem een foto opstuurde van het dode lichaam van J.(...) (CGVS B.P.R.(...) p.17), hoewel u die op geen enkel moment – noch bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming, noch tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS – hebt voorgelegd. Wat er ook van zij, foto's kunnen eender wie, eender waar en eender wanneer afbeelden, en kunnen in eender welke omstandigheden genomen zijn of zelfs geënceneerd zijn. Foto's kunnen daarom alleen een ondersteunende rol spelen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Voorts dient nog opgemerkt te worden dat R.(...) nog bleef verder werken na de moord op J.(...) en naar eigen zeggen rustig de beslissing nam om te vertrekken, waar hij uiteindelijk ook nog eens een twintigtal dagen over deed (CGVS B.P.R.(...) p.17), wat zijn zogenaamde vrees voor de paramilitairen na de moord op J.(...) behoorlijk ondermijnt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet beïnvloeden. Uw Colombiaanse paspoort en het bewijs van aangifte van jullie ontheemding uit San Felix staven immers louter identiteit, nationaliteit en ontheemding uit San Felix in 2004, elementen die niet betwist worden. Bewijzen van uw actuele problemen met de paramilitairen van San Felix legde u niet voor, en bovendien worden deze problemen omwille van bovenvermelde argumenten volstrekt ongeloofwaardig geacht. De documenten van uw halfbroer R.(...), met name zijn Colombiaanse identiteitskaart en een bewijs van aangifte van verlies van zijn paspoort, rijbewijs en wat cash geld, maken evenmin een verschil daar zij eveneens enkel zijn identiteit en nationaliteit kunnen ondersteunen en de ongeloofwaardigheid van jullie asielmotieven op geen enkele wijze kunnen herstellen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het

geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen,

drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 10/02/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 20/03/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een korte toelichting omtrent een aantal van voormelde rechtsregels en -beginselen, wordt in het verzoekschrift inleidend opgemerkt dat in dit dossier twee familieleden een asielaanvraag hebben ingediend op basis van dezelfde asielmotieven. Zowel de asielrelazen als de bestreden beslissingen zijn identiek. Er wordt echter voor elke verzoekende partij een afzonderlijk beroep ingediend gezien er sprake is van meerderjarige halfbroer en zus en niet van een getrouwd koppel.

Dit gegeven heeft uiteraard niet alleen implicaties betreffende de vorm maar ook betreffende de inhoud. Verzoekster licht toe dat de aanwezigheid van twee verschillende personen een verschillend perspectief impliceert en een verschillende beleving van evenementen. Het is volgens haar van belang dat de verwerende partij de verschillende persoonlijkheden en emoties van eenieder in acht neemt en niet blindelings de verklaringen naast elkaar legt om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken. Verzoekster benadrukt dat verschillen omtrent details of de manier waarop een gebeurtenis werd beleefd logisch

voortvloeien uit het feit dat de verzoekers twee verschillende personen zijn. Deze verschillen hoeven, zo stelt zij, niet meteen als tegenstrijdigheden te worden beschouwd.

Verzoekster vervolgt dat het CGVS uit het oog verliest dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals wordt gesuggereerd door het CGVS. Verzoekster verwijst in dit verband naar het UNHCR-handboek en de richtlijnen.

Verzoekster deelt voorts mee dat in het kader van huidig beroep nieuwe stukken worden neergelegd, namelijk een whatsapp conversatie tussen verzoekster en haar grootmoeder, foto's van J., screenshots van berichten omtrent de dood van J., foto's van verhuis, alsmede de nodige vertalingen.

Wat betreft het gesprek via whatsapp merkt verzoekster op dat zij zich bewust is van de nood aan objectieve bewijsstukken. Zij licht haar grootmoeder hierover in en vraagt of deze laatste op zoek kan gaan naar de nodige documenten, via derden of door te zoeken in de woning zelf. Zij wijst hierbij op de nodige moeilijkheden door de sluiting van bepaalde diensten in tijden van corona en door het feit dat sommige documenten verloren zijn gegaan. Zij meent dat deze stukken in acht moeten worden genomen en ze als begin van bewijs en optimale medewerking moeten worden beschouwd.

In een eerste onderdeel bespreekt verzoekster het vluchtelingenstatuut en tracht zij de argumenten van de tegenpartij te weerleggen.

Betreffende de verjaring uit San Felix in 2004 en de opeising van de gronden aldaar in 2019 merkt verzoekster vooreerst op dat de verwerende partij zich heel subjectief heeft opgesteld ten opzichte van wat een persoon kan wensen of niet. Verzoekster bevestigt dat haar wens erin bestond om haar familie samen te brengen op één plaats. Het feit dat er gronden waren in San Felix die eigendom waren van haar familie kwam goed uit en was een perfecte gelegenheid om haar wens te verwezenlijken. Zij licht verder toe dat zij jarenlang wachtte met dit project omdat zij oorspronkelijk nog problemen had met de paramilitairen ten gevolge van de weigering van haar broer E. om zich te laten rekruteren. Er moesten eerst jaren voorbijgaan voor de manier van functioneren van de bendes werd gewijzigd en rekrutering minder vaak voorkwam. Verzoekster bevestigt dat in dit opzicht een terugkeer naar San Felix in 2019 dus geen probleem meer vormde.

Daarnaast benadrukt zij dat het eigenlijk J. was, die zij slechts later leerde kennen, die haar overtuigde om de gronden te gaan opeisen in San Felix, reden te meer waarom er zo lang werd gewacht. Zij legt uit dat zij dit in het begin niet zag zitten maar gaf even later gelijk aan J. waarna ze stappen ondernam. Verder werpt zij op dat het opsommen in de bestreden beslissing van de beroepen van haar en haar familie volledig naast de kwestie is. De afstand tussen Medellín en San Felix bedraagt ongeveer 17 kilometer ofwel 30 minuten met de auto. Dit betekent volgens verzoekster dat een verhuis naar San Felix geen enkele impact heeft op hun jobs en zijn hun beroepen verder kunnen uitoefenen door dagelijks te pendelen.

Omtrent de mening van de familieleden verduidelijkt verzoekster dat haar grootmoeder er zich inderdaad tegen verzette, maar dat zij er echter voor koos dit niet te vertellen aan R. om hem niet onnodig te alarmeren.

Betreffende de werkwijze en het verloop van de opeising van de gronden in San Felix, bevestigt verzoekster dat zij al jaren geen contact meer had met de familieleden in San Felix en verkoos om zich te laten helpen door een persoonlijke vriend. Hoe deze persoonlijke keuze enig negatief gevolg heeft op de geloofwaardigheid van het relaas is haar niet duidelijk. Door deze manier van handelen te bekritisieren, zo stelt zij, gaat verwerende partij haar voorbij aan haar plicht tot objectieve analyse.

Ook kritiek geven op het feit dat de autoriteiten niet werd gecontacteerd is volgens verzoekster ongegrond. Het is haar niet duidelijk op welk moment zij op de politie een beroep moest doen. Zij merkt in ieder geval op dat het absoluut geen nut zou hebben gehad om zich tot de politie te richten vooraleer stappen te zetten in San Felix. Verzoekster ging zich immers enkel informeren en wist nog niet dat de situatie ging escaleren. Verder is zij de mening toegedaan dat de verwerende partij niet kan negeren dat de autoriteiten in Colombia het slachtoffer zijn van een immense corruptie waardoor particulieren zelden worden geholpen en bijgevolg nog zelden een beroep op hen doen voor bescherming.

Verder herinnert verzoekster de verwerende partij eraan dat zij geen buitensporige verwachtingen mag leggen in de zin dat zij de exacte herinnering van een gesprek oproept. De verwerende partij kan volgens haar niet ernstig aanvoeren dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen haar verklaringen en die van haar halfbroer over een bepaald gesprek dat maanden geleden heeft plaatsgevonden. Verzoekster wijst er trouwens op dat zij het woord nam en R. niet meedeed in het gesprek. Verzoekster citeert voorts haar verklaringen en stelt: *“Men begrijpt dus hoe de tegenstrijdigheid tussen een en drie dagen mogelijks is ontstaan aangezien het initiële plan was om na een dag reeds terug te keren, op vraag van de personen ter plaatse.”* Verder verwondert zij zich over het feit dat verwerende partij aangeeft dat er

niet werd gevraagd aan wie er werd verhuurd. Ook hier citeert zij uit de notities van het persoonlijk onderhoud. De context is volgens haar ingewikkelder dan de verwerende partij laat blijken. Er werd een eerste keer gepolst naar wie de huurders waren. Echter, in de gegeven omstandigheden en aangezien de huurders van niets afwisten, werd de vraag niet meer concreet gesteld.

Zij wijst er verder op dat de asielpprocedure haar tol eist op mentaal en fysiek vlak en dat bepaalde herinneringen ten gevolge van “de trauma's en verdriet van een asielparcours” verloren kunnen gaan. Zij vervolgt dat deze impact eveneens geldt voor emoties, de manier van beleven van bepaalde gebeurtenissen of het plaatsnemen in tijd en ruimte van bepaalde evenementen. Hier wordt volgens verzoekster absoluut geen rekening mee gehouden.

Betreffende het aangevoerde laattijdig karakter van het indienen van de asielaanvraag, verwijt verzoekster de verwerende partij kortzichtigheid: *“Zij kan er niet ernstig vanuit gaan dat alle personen op zoek naar bescherming in België meteen weten wat de stappen zijn die moeten worden gezet om asiel aan te vragen. Verzoekster heeft immers geen enkel ander familielid in België of kennissen die haar kunnen helpen en had geen informatie over de asielpprocedure.*

Het feit dat zij eerst een dak boven haar hoofd wenste te zoeken en haar situatie wou uitzoeken kan haar moeilijk worden kwalijk genomen. Men heeft het immers over iemand die de middelen heeft om een eigen woning te huren en haar eigen bestaansmiddelen aan te kopen en die het asielsysteem op vlak van opvang dus niet zal verzwaren.

Vreemd genoeg valt zulk een gedrag dan ook weer niet in de smaak van verwerende partij.”

Verder merkt zij op dat de context verschillend is dan wat de verwerende partij laat uitschijnen. Zij wachtte inderdaad tot de zaak zou afkoelen want zij wenste in eerste instantie het land niet te verlaten. Opnieuw gaat de verwerende partij volgens verzoekster voorbij aan haar plicht tot objectieve analyse en voert zij uitsluitend subjectieve vooroordelen aan.

Ook het feit dat verzoekster op de mening van haar jongere zus berustte kan haar moeilijk worden kwalijk genomen. Zij betoogt: *“Wie is de verwerende partij om te bepalen dat een oudere zus niet mag luisteren naar een jongere zus, vooral omdat de eerste al 29 jaar is? Dit argument ontbreekt volledig aan ernst. Men benadrukt ook het feit dat verzoekster afpersing kende vanwege de bendes aanwezig in Medellín. Ze had immers een eigen zaak en moest dus geregeld sommen geld betalen. Tijdens het verhoor gaf ze aan dat ze dit probleem kende maar dat zij hierdoor het land niet wou verlaten (p. 13 GV). Dit geeft duidelijk aan dat verzoekster het land niet voor niets zou verlaten en dat ze bij haar emigratie na het probleem in 2019 een duidelijk beslissing had genomen rekening houdend met haar actuele vrees voor haar leven.”*

Betreffende het feit dat haar halfbroer R. na haar in België toekwam, merkt verzoekster op: *“Vooreerst, het verlaten van een land om in een ander onbekend continent bescherming te gaan zoeken is een moeilijke maar ook persoonlijke beslissing. Vele aspecten komen hierbij kijken: financiële mogelijkheden, familie, legaal of illegaal het land verlaten, de moeilijkheid van een migratieparcours.*

De persoonlijke beslissing is hierin belangrijk: het feit dat verzoekster het land heeft verlaten terwijl zij twee dochters in het land had kan onmogelijk worden vergeleken met het feit dat R.(...) ook twee kinderen had. Waar een persoon persoonlijk stelt het land te kunnen verlaten zonder haar kinderen, hoeft een andere persoon niet dezelfde beslissing te nemen. Hier komt bij kijken de leeftijd van de kinderen, het zoeken naar familieleden die eventueel voor de kinderen kunnen zorgen. De situatie is anders voor iedere ouder.

Verwerende partij maakt beweringen alsof het over een klein verlot gaat. Het is mogelijk dat R.(...) meer tijd nodig had om het geld te verzamelen voor de reis. Dit is bv. wat verzoekster uitlegt op p. 4 van het GV: zij moest een heleboel verkopen om geld te kunnen verzamelen voor haar reis.

Verzoekster geeft ook aan dat de komst van R.(...) om organisatie vroeg. Twee weken (vanaf de moord op J.(...)) waren dus hoognodig om het vertrek te organiseren. (...) Hoe het feit dat R.(...) “er nog eens twintig dagen over deed” om de beslissing te nemen om te vertrekken de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnt is dan ook geen serieuze redenering. Er zijn minstens twintig dagen nodig om een reis van die aard administratief te regelen.

Dat verwerende partij dit gebruikt als argument voor het gebrek aan vrees ontbreekt aan ernst.”

Vervolgens geeft zij kort de door haar aangevoerde asielmotieven weer en verwijst zij naar het voordeel van de twijfel.

Een tweede onderdeel handelt over de subsidiaire bescherming. Na de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet alsmede de artikelen 2 en 3 van het EVRM te hebben geciteerd, geeft verzoekster vooreerst een beknopte theoretische uiteenzetting over de begrippen ‘gewapend conflict’ en ‘willekeurig geweld’. Daarop gaat zij in op de argumenten in de bestreden beslissing en de stukkenbundel van de

verwerende partij. Verzoekster werpt op dat men in de bestreden beslissing leest dat er wordt verwezen naar de COI Focus van juni 2018, maar dat de bestreden beslissing niet meedeelt waar deze COI kan worden teruggevonden. In het administratief dossier bevindt zich deze informatie evenmin, waardoor zij er geen kennis van kan nemen. Of haar raadsman via andere wegen het bovenvermeld document kan verkrijgen, is volgens haar naast de kwestie aangezien de motiveringsplicht sowieso is geschonden.

Verder citeert verzoekster uit voormelde COI en argumenteert zij dat deze informatie vragen laat rijzen omtrent de reële huidige veiligheidssituatie in Colombia en geen garantie biedt op een veilig onderkomen in geval van gedwongen terugkeer. Zij houdt voor dat het standpunt van de verwerende partij in de bestreden beslissing onduidelijk is en “*genuanceerd*”, alsook de bevindingen in de vermelde COI-Focus van juni 2018. Zij wijst er verder op dat gezien de veranderlijkheid en de onzekerheid van de evolutie van de situatie, men dient vast te stellen dat de gebruikte COI-Focus te oud is. Verzoekster haalt daarop eigen rapporten en persartikels aan waaruit de problematische situatie in Colombia blijkt:

- Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FA RC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018)*, 18 april 2018;
- Amnesty International, *Amnesty International Report 2017/18 - Colombia*, 22 februari 2018;
- https://www.lemonde.fr/ameriques/article/2018/06/18/colombie-ou-en-est-l-accord-de-paix-avec-les-farc-qui-ivan-duque-veut-reviser_5317218_3222.html;
- https://www.lesinrocks.com/2018/05/25/actualite/pourquoi-les-farc-envisagent-dereprendre-les-armes-en-colombie-1_11087123;
- <https://www.franceinter.fr/info/colombie-les-farcs-menacent-de-reprendre-lesarmes>;
- <https://www.nytimes.com/2018/09/18/world/americas/colombia-farc-peace.html>;
- <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/colombia/safety-and-security>;
- <https://www.garda.com/crisis24/news-alerts/139786/colombia-sans-violencecontinues-to-rise-in-medellin>;
- <http://theconversation.com/violence-and-killings-havent-slopped-in-colombiadespite-landmark-peace-deal-111232>;
- <https://data.colombiareports.com/medellin-crime-security-statistics>;
- Georgetown Institute for Women, *Peace and Security, Gang violence as Armed Conflict: a new perspective on El Salvador*, december 2018.

Tevens citeert verzoekster rechtspraak van de Raad, te weten de arresten nr. 4142 van 27 november 2007 en nr. 91 564 van 13 november 2012

Uit deze bronnen leidt verzoekster af dat “*het vredesakkoord met de FARC de gelegenheid gaf tot een korte vredesperiode maar eveneens perverse neveneffecten kende. Enerzijds is er een sterke ontwikkeling van andere gewapende groeperingen en anderzijds keren exleden van de FARC terug naar de wapens, gezien de onmogelijkheid om de reïntegratie, bepaald door het vredesakkoord, te verwezenlijken. Het klimaat in Colombia kent bijgevolg geen manifeste verbetering, de problematieken zijn slechts verschoven en veranderd. Men kan echter nog steeds spreken van een alarmerende aanwezigheid van gewapende groeperingen en een gewelddadig optreden van de FARC in sommige regio's (doodsbedreigingen, vervolging in geval van onderduiking enz.)*.”

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt volgende documenten bij ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- stuk 3: screenshots van een whatsapp conversatie tussen verzoekster en haar grootmoeder;
- stuk 4: foto's van J.;
- stuk 5 : screenshots van berichten omtrent de dood van J.;
- stuk 6: foto's van verhuis;
- stuk 7: vrije vertalingen.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 9 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart Colombia te hebben verlaten uit vrees voor diezelfde paramilitairen waarvoor zij en haar familie in 2004 San Felix zijn ontvlucht. Zij zou in 2019 immers getracht hebben hun huis en gronden in San Felix terug op te eisen.

5.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd.

In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde documenten inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal.

Met betrekking tot haar Colombiaanse paspoort en het bewijs van aangifte van hun ontheemding uit San Felix, stelt de commissaris-generaal terecht dat deze documenten louter verzoeksters identiteit, nationaliteit en ontheemding uit San Felix in 2004 staven, elementen die hier op zich niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor wat betreft de documenten van verzoeksters halfbroer R., met name zijn Colombiaanse identiteitskaart en een bewijs van aangifte van verlies van zijn paspoort, rijbewijs en wat cash geld. Deze documenten ondersteunen enkel zijn identiteit en nationaliteit en hebben verder geen betrekking op de aangehaalde vluchtmotieven. Deze beoordeling is pertinent en vindt steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoekster deze beoordeling niet betwist.

Met betrekking tot de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, merkt de Raad allereerst op dat verzoekster slechts een vrije vertaling neerlegt van de door haar neergelegde stukken en geen voor eensluidend verklaarde vertaling. Daarnaast kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

De whatsappconversatie tussen verzoekster en haar grootmoeder is niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversaties op sociale media kunnen bovendien eenvoudig worden geënceneerd en ze bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kunnen ze worden geverifieerd, met name kan de identiteit van de sprekers niet worden vastgesteld. Om deze redenen kan aan zulke conversaties dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaan ze op zich niet om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen.

Wat betreft de neergelegde foto's waarop, volgens de inventaris in het verzoekschrift, J. zou moeten staan afgebeeld, stelt de Raad vast dat niet op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat de persoon in kwestie wel degelijk J. betreft. Er liggen immers geen objectieve elementen voor die aantonen dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk J. is, zoals verzoekster louter verklaart. Bovendien bewijzen deze foto's ook op geen enkele manier de wijze van overlijden van J. zoals uiteengezet in verzoeksters asielrelaas, laat staan haar persoonlijke vervolgingsvrees.

De vrije vertalingen van de persberichten geven aan dat er een lichaam is gevonden. Om wie het gaat, is in deze niet duidelijk. Er wordt immers vermeld dat de overledene nog niet kon worden geïdentificeerd. Derhalve bieden deze berichten geen ondersteuning voor de dood van J. Verzoeksters persoonlijke problemen blijken hieruit evenmin.

De overige foto's, neergelegd als stuk 6, tonen enkel een verhuis aan. Deze foto's zeggen niets over de beweerde vervolgingsfeiten.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoeksters verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoekster, nadat zij en haar familie in 2004 uit San Felix werden verjaagd door paramilitairen en zij vervolgens 15 jaar lang zonder problemen in Medellín leefden, plots op het idee kwam om hun huis en gronden in San Felix weer te gaan opeisen om er met heel de familie te gaan wonen, (ii) het niet aannemelijk is dat zij en haar

halfbroer R. niet op voorhand via hun familieleden in San Felix poolshoogte hebben genomen over de situatie aldaar, en meer bepaald hun voormalige huis en gronden daar, noch dat zij geen contact hebben opgenomen met de overheid, (iii) verzoekster en R. tal van tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het verdere verloop van de feiten, (iv) R. opvallend lang in Colombia is gebleven terwijl ook hij betrokken was bij de opeising van hun voormalige huis en gronden in San Felix, (v) verzoekster na haar aankomst in België niet onmiddellijk internationale bescherming heeft aangevraagd, en (vi) geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat R. haar uiteindelijk begin oktober 2019 in België kwam vervoegen omdat J. werd vermoord en hij bijgevolg eveneens voor zijn leven begon te vrezen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Verzoeksters bewering niet naar haar land van herkomst te kunnen terugkeren uit hoofde van een geponde vrees voor vervolging kan door de Raad niet worden aangenomen om volgende redenen.

5.4. Vooreerst acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster en haar halfbroer R., nadat zij en hun familie in 2004 uit San Felix werden verjaagd door paramilitairen en zij vervolgens 15 jaar lang zonder problemen in Medellín hebben geleefd, op eigen houtje en enkel met behulp van een bevriende rebel hun huis en gronden in San Felix terug zouden opeisen om er met heel de familie te gaan wonen.

In de COI Focus “Colombia – veiligheidssituatie” van 27 juli 2020, leest de Raad dat zij die hun eigendom verloren als gevolg van het conflict, naast humanitaire hulp en compensatie, ook recht hebben op landrestitutie, maar dat dit een complex proces is waarbij de aanvrager allereerst het verloren landgoed moet registreren bij het register van gestolen en achtergelaten gronden (Registro de Tierras Despojadas y Abandonadas Forzosamente), waarna een rechter de aanvraag onderzoekt en een beslissing neemt. Een onduidelijke status van de eigendom in de herkomstregio bemoeilijkt het proces van restitutie. In sommige gevallen zijn gewapende groepen nog aanwezig in de regio van herkomst, of is er een risico op terugkeer van de gewapende groepen. Het land van de slachtoffers is mogelijk bezet of verwoest. Slachtoffers die niet in staat zijn hun voormalig huis terug te krijgen, maken ook kans om elders in Colombia een stuk land te krijgen (p. 40-41). Uit verzoeksters verklaringen en de neergelegde documenten blijkt dat haar grootmoeder aangifte heeft gedaan van hun ontheemding uit San Felix in 2004, dat de regering hen toen goed geholpen heeft, dat dit hele proces momenteel nog loopt en zij nog uitkeringen krijgen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p. 8, 10). Tevens geeft zij aan dat de regering de gronden ook nog zou uitbetalen en hen liet verstaan dat ze het land niet moeten gaan opeisen omdat het leger heel rebels is (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p. 10). Dat verzoekster dacht het alleen te kunnen oplossen en zij dan maar samen met haar halfbroer R. en een bevriende rebel hun huis en gronden trachtte op te eisen door simpelweg aan te kloppen bij de huidige bewoners, zonder eerst nog contact op te nemen met de overheid (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p. 15) en zonder poolshoogte te nemen bij familieleden die in San Felix wonen over de huidige situatie aldaar en meer bepaald over hun voormalige huis en gronden (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud B.P.R. 10 februari 2020, p. 8-9), mist elke ernst en geloofwaardigheid. Dat zij al jarenlang geen contact meer had met de familieleden in San Felix, biedt hiertoe geen verschuiving. Verzoekster was er zich blijkens haar verklaringen wel degelijk van bewust dat gewapende groepen, die erom bekend staan geweld en intimidatie te hanteren, er nog steeds aanwezig konden zijn. Verschillende bronnen in voormelde COI Focus wijzen er overigens op dat slachtoffers zich soms zelfs niet durven registreren uit angst voor de gewapende groepen die aan de basis liggen van hun ontheemding. Het ELN en georganiseerde misdaadbendes gebruiken immers geweld, intimidatie en desinformatie om ontheemden te ontmoedigen om zich bij de overheid te registreren.

Intussen hadden verzoekster en haar familie een heel bestaan uitgebouwd in Medellín, waar verzoekster een eigen spa was begonnen en samenwoonde met haar twee dochters (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p.3-4). Ook haar halfbroer R. werkte er onder meer als Uberchauffeur en had er zijn eigen gezinsleven (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud B.P.R. 10 februari 2020, p.3-4, 6). Verzoeksters halfzus J. werkte er zelfs als gerant in een bank en woonde er samen met haar man en kind (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p. 6; AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud B.P.R. 10 februari 2020, p. 6), en haar broer S. was er op zijn beurt instructeur in een gymzaal (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p. 6). Dat verzoekster dit alles op het spel zou zetten “omdat het haar wens was om haar familie samen te brengen op één plaats”, terwijl zij allen in Medellín woonden en het er duidelijk goed hadden, zij nog steeds uitkeringen krijgen en de regering hen de gronden zou uitbetalen, acht de Raad compleet ongeloofwaardig.

5.5. Daarbij komt nog dat verzoekster en haar halfbroer R. geen overtuigende verklaringen hebben afgelegd over het verloop van de feiten tijdens hun eerste bezoek aan San Felix. Volgens verzoekster verklaarde de familie, die in hun voormalige huis woonde, dat ze huurders waren maar vroeg zij hen echter niet concreet van wie zij dan huurden (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p.16). Dat zij zich onmiddellijk tevreden stelde met het antwoord van de huurders om de dag daarop maar eens terug te keren waarop zij dan zelf met de verhuurder kunnen spreken, neemt de Raad niet aan. Van verzoekster die er al jarenlang over nadenkt haar huis en gronden terug te willen opeisen en dan uiteindelijk de beslissing neemt deze stap te zetten, kan en mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij, wanneer zij oog in oog komt te staan met de huidige bewoners, zich minstens verder informeert naar de huidige eigenaars teneinde de situatie correct te kunnen inschatten en eventuele verdere stappen te kunnen zetten en zich niet zonder meer laat afschepen. In dit verband is het evenmin ernstig te noemen dat R. dan weer verklaarde dat zij deze familie enkel vroegen wie hen naar dit huis had gebracht en tevens beweerde helemaal niet te weten of ze het huis huurden of bijvoorbeeld hadden gekocht (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud B.P.R. 10 februari 2020, p.12). Dat verzoekster degene was die met deze mensen sprak, overtuigt allerminst nu redelijkerwijs mag worden aangenomen dat verzoekster haar halfbroer R. hierover zou hebben ingelicht.

Verder dient gewezen op de talrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar halfbroer. Zo beweerde verzoekster dat zij, J. en R. pas drie dagen later voor een tweede maal teruggingen naar San Felix (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p.16), terwijl R. stelde dat zij de volgende dag reeds met zijn drieën naar daar terugkeerden (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud B.P.R. 10 februari 2020, p.7, 13). Dat het initiële plan erin bestond om de dag nadien reeds terug te keren, maar dit niet lukte gezien verzoekster het te druk had, verklaart deze tegenstrijdigheid niet en neemt niet weg dat R. ook na confrontatie met deze incoherentie bleef volhouden de dag nadien samen te zijn teruggegaan. In deze context kan eveneens nog worden opgemerkt dat verzoekster aangaf dat zij met haar wagen naar San Felix gingen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p.15), terwijl R. uit zichzelf vertelde dat zij met de auto van J. naar daar gingen (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud B.P.R. 10 februari 2020, p.11).

Nog meer tegenstrijdigheden werden vastgesteld wat betreft hun verklaringen over het verdere verloop van de feiten. De commissaris-generaal duidt dienaangaande op goede gronden het volgende aan: *“Zo stelde R.(...) dat jullie na jullie tweede bezoek aan San Felix meteen jullie familie inlichtten over het incident met de paramilitairen aldaar (CGVS B.P.R.(...) p.13, 14), terwijl u dan weer beweerde dat jullie de familie pas inlichtten nadat u bedreigd werd in uw spa (CGVS p.19). Meer nog, volgens R.(...) reageerde jullie familie op het incident met de paramilitairen louter met “oei, oei”, terwijl u nochtans verklaarde dat niemand van de familie op de hoogte was van het feit dat u en R.(...) naar San Felix gingen, waardoor een ietwat andere reactie dan louter “oei, oei” kan worden verwacht. Ook wat betreft jullie onderlinge communicatie en afspraken na het incident met de paramilitairen in San Felix liepen jullie verklaringen behoorlijk uiteen. R.(...) verklaarde immers dat hij tegen u zei dat hij niet meer naar San Felix wilde gaan omdat hij geen problemen wilde (CGVS B.P.R.(...) p.14), waar u duidelijk stelde dat jullie er destijds aan dachten om het hele proces verder te zetten, “wat er ook zou gebeuren” (CGVS p.18) en helemaal niets vermeldde over het feit dat R.(...) er niet mee verder wilde gaan. Verder gaf u aan dat er (ongeveer) een week zat tussen het incident met de paramilitairen in San Felix en het bezoek van twee kerels aan uw spa (CGVS p.18), maar stelde R.(...) dan weer dat hier ongeveer twintig dagen tussenzaten (CGVS B.P.R.(...) p.15), wat toch een behoorlijk verschil is. Minstens even noemenswaardig is het gegeven dat u louter sprak over de aanwezigheid van uw jongste dochter toen dit incident in uw spa plaatsvond (CGVS p.20), hoewel R.(...) verklaarde dat u daar destijds samen met uw twee dochters was (CGVS B.P.R.(...) p.15). Nog frappanter is echter dat R.(...) stelde dat u meteen na dit incident in uw spa naar jullie grootmoeder verhuisde en ook nooit meer terugkeerde naar uw eigen huis en spa (CGVS B.P.R.(...) p.16), daar u aangaf dat u pas één week later naar uw grootmoeder verhuisde omdat u nog wilde afwachten om te zien wat er zou gebeuren (CGVS p.19). Volgens R.(...) gaf u dan ook alle sleutels af aan vrienden, die zich bezighielden met het verkopen van uw zaken van de spa en het leegmaken van uw huis (CGVS B.P.R.(...) p.16), hoewel u dan weer stelde dat u dit allemaal zelf deed (CGVS p.20-21). Een dergelijke reeks aan flagrante tegenstrijdigheden, toont niet alleen de bedrieglijkheid van de door jullie voorgehouden asielmotieven aan, maar ondermijnt ook stellig jullie algehele geloofwaardigheid als verzoekers om internationale bescherming.”*

Door er in het verzoekschrift op te wijzen dat de verschillen omtrent details of de manier waarop een gebeurtenis werd beleefd, logisch voortvloeit uit het feit dat verzoekster en haar halfbroer R. twee verschillende personen zijn met elk een verschillend perspectief, slaagt verzoekster er niet in voorgaande pertinente vaststellingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door verzoekers die zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten, een nuttige methode is om de geloofwaardigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeker en haar halfbroer R. die beweren hun land van herkomst te hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot voormelde vastgestelde tegenstrijdigheden.

Waar verzoekster er nog op wijst dat bepaalde herinneringen ten gevolge van trauma en verdriet verloren kunnen gaan en geen buitensporige verwachtingen mogen worden opgelegd, slaagt zij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoekster en haar halfbroer, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij machte zijn om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat zij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen omtrent de feiten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en hebben deze reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoekster en haar halfbroer waarbij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat zijn hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen haar of haar halfbroer zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zowel verzoekster als haar halfbroer tijdens het persoonlijk onderhoud in staat waren om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd noch door verzoekster noch door haar halfbroer enig gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zouden hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband.

5.6. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekster noch haar halfbroer enige poging hebben ondernomen om melding te maken bij de Colombiaanse autoriteiten van de problemen met de paramilitairen in San Felix. Ook het daaropvolgend incident waarbij gewapende mannen vernielingen aanbrachten aan haar zaak in Medellín, meldde verzoekster niet bij de politie (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p. 20; AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, notities persoonlijk onderhoud B.P.R. 10 februari 2020, p. 15).

Vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, dienen eerst alle nationale middelen op redelijke wijze te zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Verzoekster moet aldus aannemelijk maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is. Dat zij bang was dat de situatie hierdoor zou escaleren waarbij zij verwijst naar de wijdverspreide corruptie binnen de Colombiaanse autoriteiten, biedt geen verschoning voor het feit dat verzoekster en haar halfbroer niet de minste poging hebben ondernomen om bescherming te zoeken in eigen land. Dit klemt des ter meer aangezien zij verklaarde na hun gedwongen ontheemding in 2004 veel hulp te hebben gekregen van de autoriteiten (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p. 8, 10). Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in haar geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in.

Door niet de aanwezige hulp in te roepen, blijft verzoekster niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen, maar wordt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees ondermijnd.

5.7. Ook het feit dat R. niet samen met verzoekster Colombia is ontvlucht hoewel ook hij betrokken was bij de opeising van hun voormalige huis en gronden in San Felix, maar heeft gewacht totdat J. werd vermoord, valt niet te rijmen met de voorgehouden vrees voor vervolging. Het was immers best mogelijk dat ook R. door de paramilitairen bedreigd of misschien wel persoonlijk aangepakt zou worden. Dat hij het land niet wilde verlaten omdat hij daar zijn partner en zoon had, overtuigt allerminst. Verzoekster vertrok immers zelf ook uit Colombia terwijl zij twee dochters achterliet. Dat, zoals in het verzoekschrift geopperd, de situatie voor iedere ouder anders is en het enige organisatie vergt om opvang voor de kinderen te regelen, biedt hiertoe geen verschoning. Indien men effectief een gegronde vrees voor vervolging heeft, kan daarenboven worden verwacht dat men zich ondanks eventuele familiale opofferingen zo snel mogelijk in veiligheid tracht te brengen, gezien ter plaatse blijven en deze vervolging trotseren uiteindelijk voor niemand enig goeds oplevert.

Aan de verklaring dat R. verzoekster uiteindelijk begin oktober 2019 in België kwam vervoegen omdat J. werd vermoord en hij bijgevolg eveneens voor zijn leven begon te vrezen, hecht de Raad, net zoals de commissaris-generaal, evenmin enig geloof. De commissaris-generaal overweegt op correcte wijze: *“Ten eerste bleef R.(...) van mei tot oktober 2019, terwijl u reeds in België was, steeds verder werken als Uber chauffeur in Medellín. Hij kende in die periode geen problemen, en ging ook niet meer verder met de opeising van jullie eigendommen in San Felix. Voorts had hij geen enkel contact meer met J.(...), want zoals hijzelf aanhaalde was dit “zeker niet zijn vriend” (CGVS B.P.R.(...) p.16). Bovendien weten jullie niet met zekerheid door wie J.(...) vermoord werd, en verklaarden jullie louter te denken dat dit te maken heeft met de opeising van jullie eigendommen in San Felix (CGVS p.22 en CGVS B.P.R.(...) p.17). Verder is het vreemd dat de broer van J.(...) wel op zoek gegaan zou zijn naar de reden achter de moord, maar tot op heden nog steeds niets meer te weten kwam hierover (CGVS p.22). Hoe dan ook zijn er geen bewijzen van het feit dat J.(...) vermoord werd door de paramilitairen van San Felix (CGVS p.22), voor wie jullie zogezegd Colombia dienden te ontvluchten. Meer nog, J.(...) was een kartelleider die recent de gevangenis verliet (CGVS p.14) en werd door R.(...) omschreven als een slecht persoon die overleefde door het dealen van drugs (CGVS B.P.R.(...) p.11-12), waardoor er nog vele andere redenen zijn om aan te nemen waarom hij plots vermoord werd. Daarbij is het zeer opmerkelijk dat R.(...) verklaarde dat u hem een foto opstuurde van het dode lichaam van J.(...) (CGVS B.P.R.(...) p.17), hoewel u die op geen enkel moment – noch bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming, noch tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS – hebt voorgelegd. Wat er ook van zij, foto’s kunnen eender wie, eender waar en eender wanneer afbeelden, en kunnen in eender welke omstandigheden genomen zijn of zelfs geënsceeneerd zijn. Foto’s kunnen daarom alleen een ondersteunende rol spelen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Voorts dient nog opgemerkt te worden dat R.(...) nog bleef verder werken na de moord op J.(...) en naar eigen zeggen rustig de beslissing nam om te vertrekken, (...) (CGVS B.P.R.(...) p.17), wat zijn zogenaamde vrees voor de paramilitairen na de moord op J.(...) behoorlijk ondermijnt.”* Verzoekster brengt geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die deze bevindingen in een ander daglicht stelt.

5.8. Het gegeven dat verzoekster heeft nagelaten na haar aankomst in België begin mei 2019 onmiddellijk internationale bescherming te vragen, is verder een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De nalatigheid van verzoekster dienaangaande stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. Het verweer in het verzoekschrift dat zij eerst een dak boven haar hoofd wilde, zij haar situatie wou uitzoeken en nog wilde wachten tot de zaak zou afkoelen, kan niet volstaan om haar handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Bovendien spreekt verzoekster zichzelf tegen waar zij wat verder in het verzoekschrift benadrukt dat zij het land niet voor niets zou verlaten. Hierbij haalt zij aan dat zij, gezien zij een eigen zaak had, ook afpersing kende vanwege bendes aanwezig in Medellín en geregeld sommen geld betaalde, maar zij hiervoor het land niet wou verlaten. Dat verzoekster, die dan toch de beslissing genomen heeft Colombia te ontvluchten voor de aangevoerde problemen in 2019 maar eens aangekomen in België dan nog vijf maanden zou wachten om internationale bescherming te vragen, is allerminst geloofwaardig.

Verzoekster gaat met haar verweer voorts volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gemaakte bedenking waarom zij dan niet elders in Colombia of bijvoorbeeld in een buurland tijdelijk kon onderduiken. Verzoekster gaf immers zelf aan dat de wijk waar haar "mama" of grootmoeder woont zwaar wordt bewaakt door de kartels, er geen vreemden worden binnengelaten, en zij er het gevoel hebben beschermd te zijn (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p.22), waardoor verzoekster dus evengoed daar had kunnen afwachten om te zien hoe de situatie zou evolueren vooraleer €1300 te spenderen aan een vlucht naar België en haar dochters achter te laten (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p.21).

De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden dat het er veeleer op lijkt dat verzoekster voor enkele maanden op prospectie is gekomen in België om te kijken of zij hier zou kunnen leven en mogelijk ook in te schatten wat haar kans op het verkrijgen van internationale bescherming was. Verzoekster ging immers eerst op hotel, huurde daarna een appartement in de toeristische sector en verhuisde uiteindelijk naar een gewoon appartement op de privémarkt (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 10 februari 2020, p. 23). Uit verzoeksters gedrag blijkt dat zij met de door haar ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in haar land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te verwerven.

5.9. De Raad acht voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen, gelet op de talrijke onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden die worden vastgesteld.

De documenten die verzoekster heeft voorgelegd ter staving van haar beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken.

5.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 9 november 2020 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020. Verzoeksters betoog dat de informatie, waarvan, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift poneert, de vindplaats wel degelijk in de bestreden beslissing wordt weergegeven, is dan niet langer dienstig.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Gelet op de verklaringen van verzoekster betreffende haar herkomst uit Colombia, dient de veiligheids-situatie in Medellín, de hoofdstad van het departement Antioquia, waar verzoekster de laatste 15 jaar voor haar vertrek uit Colombia heeft verbleven, te worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Medellín geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Medellín, is gesteund. Wat betreft het voorgelegde reisadvies, merkt de Raad bovendien op dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en niet is te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. De aangehaalde rechtspraak van de Raad dateert van 2007 en 2012 en kan in deze evenmin dienend worden aangevoerd nu in casu recentere landeninformatie voorligt.

Het persartikel dat betrekking heeft op El Salvador is voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Colombia, en meer bepaald Medellín, irrelevant.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Medellín, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES